

Odissea estel·lar

Odissea estel·lar

SEBASTIÀ ROIG

Lluís Rabell me li va dir somiatruites a Carles Puigdemont. Si li hagués etzibat que volia la lluna en un cove, aquell nen d'Amer que volia ser astronauta hauria somrigut. Potser el petit Carles, avançant-se a Bigas Luna, s'havia imaginat com una colla de cosmonautes, carregats amb una senyera, se n'anaven de pícnic al mar de la Tranquil·litat.

Els astronautes ens disparen la imaginació, però la vida a l'espai pot ser força complicada. Des de dilluns, gairebé tothom té al cap la melodia del pobre Major Tom. Aquell personatge de Bowie que,

com si fos l'encarnació d'una amenaça de García Margallo, vagareja pels espais desconnectat de la Terra.

Per navegar pel cosmos sense problemes es necessita planificació, coneixement, sort i perícia. Fixeu-vos en el sempre destraler Han Solo: només ell pot endinsar-se per un camp de meteorits sense fer-li cap ratllada a la nau. Al nostre president ja li aniria bé una destresa així, perquè ben aviat les catapultes de l'Estat ens començaran a regalar pedres de totes mides.

És clar que, a part dels reflexos de Solo, Puigdemont farà bé de disposar de la persistència, la sang freda i la capacitat de prendre decisions que exhibeix la doctora Ryan Stone, a Gravity. Tot i que la seva nau s'ha convertit en una ferralla inservible, mai no es deixa abatre i aconsegueix retrobar el camí d'Ítaca.

Després d'haver acaronat els estels, Tom, Solo i Stone saben que no hi ha res millor que viure en llibertat al damunt de la terra ferma. I acompanyats, si pot ser, d'un llibre de poemes, una conversa amical o un bon entrepà de truita.